

Bayer Zsolt: Az európai civilizáció nagy pillanatai (2. rész)

2023 március 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Ide, a barbár magyarok földjére jó sokan hozták el az európai civilizációt – mindhiába.

Miközben a Magyar Királyság élethalál harcát vívta az Oszmán Birodalommal, megérkezett Gritti, és ? is hozott nekünk egy falat európai civilizációt.

Lodovico Gritti, a velencei dózse törvénytelen fattya, mivel nem juthatott elég magasra a velencei ranglétrán, elment az Oszmán Birodalomba, ahol el?bb Velence titkos ügynökeként tevékenykedett, majd Ibrahim pasa kegyeltje lett, végül Szulejmán szultán bizalmába is beférk?zött, s ebbéli státusában el?bb Laski Jeromost támogatta abbéli igyekezetében, hogy a szultán Szapolyai Jánost támogassa I. Ferdinánd ellenében, ebbéli szolgálataiért Magyarország kormányzója lett, majd kisvártatva átpártolt Ferdinánd oldalára, megostromolta Esztergomot, megölette a váradi püspököt, Czibak Imrét és meggyaláztatta holttestét, az Árthándy testvéreket, Balázst és Pált mindenféle törvényes eljárás mell?zésével lefejeztette.

„Megyek Magyarországba és a g?gös magyar fejeket leütöm a nyakukról. János király mindig félt t?lük, de én megmondtam neki, hogy keser? orvossághoz nyúlok, ha az édesnek nincsen foganatja; megyek végrehajtani fenyegetésemet; aki uralkodni akar, az ne féljen a vérontástól” – jelentette ki Magyarhonba indulván, Junisz bég pedig így beszélt róla: „A szajhaszülötte Grittinél cudarabb és gonoszabb ember nincs a világon; ? se nem török, se nem keresztény; végtelenül sajnálom, hogy még nem akadt magyar, aki a gazembert megölte volna.”

Hiába no, az európai civilizációról mit sem tudó törökök teljes pontossággal fogalmazták meg az európai civilizáció kell?s közepéb?l érkezett Gritti jellemét. Végül aztán szerencsére akadt egy „barbár”, az európai civilizációt hírb?l sem ismer? magyar, nevezetesen Majláth István vajda, aki lefejeztette Meggyes várában ezt a hibátlan európéért, aki annak idején megpróbált civilizálni bennünket. Ugyanezzel próbálkozott nem sokkal kés?bb Castaldo generális is, amikor Martinuzzi (Fráter) Györgyöt az alvinci kastélyban meggyilkoltatta pusztán azért, mert a bíboros nem volt hajlandó a Lippa várában foglyul ejtett török katonákat brutálisan legyilkoltatni mind egy szálig. Castaldo zsoldosai brutálisan meggyilkolták a magyar f?papot, majd levágták a fülét és elküldték Ferdinánd királynak, az európai civilizáció nagyobb dics?ségére.

Mi, barbár magyarok pedig még mindig nem értettük eléggé, mi fán is terem az európai civilizáció. Éppen ezért folyamatosan magyarázta nekünk mibenlétét a fényességes Nyugat. Ezt tették például az aradi várudvaron is, amikor tizenhárom magyar honvédtábornokot végeztek ki, s még Batthyány Lajost is Pesten, az els? független magyar kormány fejét.

Jellemz?, hogy miképpen viselkedtek ezek a barbár, civilizálatlan magyar tisztek kivégzésükkor illetve utolsó éjszakájukon.

Aulich Lajos Horatiust olvasott az utolsó éjjelen, úgy várta a halált.

Damjanich János – kit utolsó el?ttinek hagytak az európai civilizáció letéteményesei – így lépett a bitófához: „Azt gondoltam, én leszek az utolsó, mert a csatában mindig els? voltam.” Majd „Szegény Emíliám! Éljen a haza!” – kiáltotta, s ezek voltak utolsó szavai.

Dessewffy Arisztid így szólt a siralomházban: „Csoda, hogy minden magyart ki nem irtottak a Habsburgok háromszáz év óta” – majd mély álomba merült. „Tiszta lelkiismeretem van, s az hagyott aludni” – magyarázta papjának, majd teljes nyugalommal állt a kivégz?osztag elé.

Kiss Ern?: kivégzésekor nem engedte a szemét bekötni. „Szegény hazám! Isten büntesse meg hóhérainkat!” – kiáltotta a sort?z eldördülése el?tt. A lövések csak megsebezték, ekkor egyesek szerint így szólt: „Hát én, rólam elfeledkeztek?”. Mások úgy emlékeznek, hogy saját maga vezényelt újra tüzet a megzavarodott kivégz?osztagnak. Egy altiszt közvetlen közelr?l l?tte agyon.

Knézics Károly: az utolsó éjszakáján családjának írt búcsúlevelet.

Láhner György: „A szemtanúk szerint utolsó estéjén feleségét fogadta, majd fuvolázott, a Lammermoori Lucia cím? operából a haldokló Edgár búcsúáriáját játszotta.”

Lázár Vilmos: kivégzése el?tti éjjel írta a feleségének: „Adj gyermekeink mindegyikének, ha kilép a világba, egy emléket t?lem – el?jeléül annak, hogy az, aki becsületesen és tisztán élte egész életét – nyugodtan bír meghalni, ha ártatlanul is, mint én.”

Leiningen-Westerburg Károly gróf: „Rendkívül érzékeny volt katonai becsületére, a kivégzése el?tti percekben is ama rágalmak ellen tiltakozott, melyek szerint Budavár visszavételekor az elfogott osztrák katonákkal kegyetlenkedett volna. Szavait – Tichy osztrák ?rnagy, a kivégzés parancsnokának intésére – a dobok dübörgése némította el.”

Nagysándor József: „Szivarozva várta kivégzését, s amikor sorra került, a latin mondást idézte: Hodie mihi, cras tibi! (Ma nekem, holnap neked!) »Éljen a haza!« kiáltással halt meg.”

Poltenberg Ern?: „Mikor a tábornokok a kivégzés hajnalán a várudvaron gyülekeztek, Poeltenberg végignézve társain így szólt: »Szép kis deputáció megy az Úristenhez, hogy a magyarok ügyét képviselje!«”

Schweidel József: „Egy szemtanú szerint ? sem akarta engedni, hogy a szemét bekössék, a törzs?rmester kétszer tett erre kísérletet, de Schweidel minden alkalommal lerántotta a kend?t. Kezében azt a feszületet tartotta, amelyet mindenkor, a csatákban is magával hordott. A vérével befröcskölt keresztet papja – utolsó kívánságának megfelel?en – eljuttatta honvéd kapitány fiának, aki szintén az aradi várban raboskodott.”

Török Ignác: „A kivégzés el?tti éjszakán sem cáfolta meg hivatását és szenvedélyét: egy, a várer?dítéssel foglalkozó szakmunkát olvasgatott. Amikor a pribékek a bitóhoz kísérték a felindult embert, Tichy ?rnagy gúnyos megjegyzésére így vágott vissza: »Szégyellje magát ön, hóhérlegény!« A kivégzése el?tti pillanatokban állítólag szívszélh?dés érte, már csak holttestét akaszthatták fel.”

Vécsey Károly gróf: „A bíróság kötél általi halálra ítéli, s mivel személyes ellenségei is voltak a császári udvarban, s?t saját apja is követelte kíméletlen megbüntetését, végignézve bajtársai haláltusáját, utolsónak kellett meghalnia. Kivégzésekor – utolsó lévén – már nem volt kit?l elköszönnie. Vécsey a halott Damjanichhoz, régi vetélytársához lépett, s az ? kezeit csókolta meg búcsúzóul.”

Aki még ebb?l sem látja, micsoda barbár, civilizálatlan népek voltunk (s vagyunk) mi, magyarok, az menjen továbbképzésre Róna Péter elvtárshoz.

De jóakaróink, ez a sok nagyszer?, civilizált európai továbbra sem adta fel, s türelemmel próbáltak meg bennünket rávenni, hogy váljunk végre hozzájuk hasonlóvá. Makacs és csökönyös volt a Nyugat, s mindig a javunkat akarta. S nem csak Európa ám, utóbb a Nyugat leghatalmasabbá váló állama, az Egyesült Államok is azon fáradozott, hogy végre civilizáltak és kulturáltak legyünk.

Ezt például 1956-ban tapasztalhattuk meg, amikor a forradalom kitörésekor Eisenhower elnök els?ként biztosította arról Nyikita Szergejevics Hruscsovot, hogy az Egyesült Államok az égvilágon semmit sem fog tenni a magyarok érdekében, a magyarok oldalán, csináljanak a szovjetek azt, amit csak akarnak, s ezután az amerikai pénzb?l fenntartott és m?ködtetett Szabad Európa rádió naponta kitartásra buzdította a magyar forradalmárokat, mondván, hamarosan érkezik a segítség. Majd utóbb feltették a Times címlapjára a „Pesti srácot”, fegyverrel a kezében, a Pesti srác lett az „év embere”, mert az Egyesült Államok mindig így tudta le a lelkiismeretet. Egy kis PR-munka, és minden ok, „business as usual”.

Akkor – talán életünkben el?ször – fel is sikkantottunk gyönyör?ségünkben ennyi civilizáció, ennyi kultúra, ennyi becsület láttán.

Apropó! Ejtsünk akkor néhány szót az Egyesült Államok alkotmányáról!

„1788. június 21-én ratifikálta New Hampshire az Amerikai Egyesült Államok alkotmányát, ezzel kilencre n?tt azon tagállamok száma, melyek elfogadták az ország alaptörvényét. Az el?z? évi államközi tárgyalások eredményeként így törvényer?re emelkedhetett a világ els? polgári szellemben íródott alkotmánya.

Bár az 1783-as párizsi béke után függetlenné váló Egyesült Államok tagjai a brit gyarmatosítók elleni harcban szinte törhetetlen egységet mutattak fel, a szabadság kivívása utáni tárgyalásokat már korántsem jellemezte ez a fajta konszenzus. (…) Az egyes államok szuverenitását nem csak a f?hatalmat megköt? fékek és egyensúlyok, és a legfels? bírósággal szembeni vétójog biztosította volna, hanem az alkotmánytervezet VII. cikkelye is, mely kikötötte, hogy az új alaptörvényt 13 államból legalább kilencnek kell ratifikálnia az életbe lépéshez. Ennek ellenére a Kongresszus záróülésén Benjamin Franklin a teljes konszenzus megszerzésének fontosságáról beszélt.

Kezdetben úgy t?nt, ez a feltétel nem okoz majd nehézséget , mivel öt állam képvisel?i – Delaware, Connecticut,

New Jersey, Georgia, Pennsylvania – rövid tárgyalások után, 1788 februárjáig elfogadták az új alkotmányt. Ugyanakkor néhány állam – f?ként Massachusetts – számos cikkelyt kifogásolt az alaptörvényben, követeléseik pedig hosszas vitákat ígértek. A kisebb tagok leginkább attól féltek, hogy a törvényhozásban elnyomják majd ?ket nagyobb terület? társaik, emellett pedig azt hiányolták, hogy az alkotmány nem hangsúlyozza ki a f?bb szabadságjogok, például a szólás-, a sajtó- és a vallásszabadság tiszteletben tartását.

Roger Shermannek köszönhet?en aztán a vitatott pontokban gyors kompromisszum született, így 1788 májusáig Massachusetts, Maryland és Dél-Karolina is elfogadta a közös alkotmányt. Ezen megállapodást aztán a Kongresszus 1789 szeptemberében realizálta az Amerikai Bill of Rights-ban, mely – 10 alkotmánykiegészít? cikkellyel – 1791-ben törvényer?re is emelkedett. Mindeközben kilencedikként – 1788. június 21-én – New Hampshire követei is elfogadták az Egyesült Államok új alkotmányát, ezzel megteremt?dött az a többség, melynek birtokában a Kongresszus felhatalmazva érezte magát a közös intézmények kiépítésére. 1789. március 4-én megkezdhette munkáját az USA els? kormánya, melynek élére a szabadságharc egyik szimbólumát, George Washingtont választották meg elnöknek.” (Életbe lép az Egyesült Államok alkotmánya, szerz?: Tarján M. Tamás)

Mindezzel csak azt szeretném jelezni, hogy az Egyesült Államok alkotmányát soha sem fogadták el népszavazással, s arról nagyjából soha nem volt teljes konszenzus.

Vagyis Róna Péter szerint az Egyesült Államoknak nincs is alkotmánya. Na de ezt csak úgy mellesleg jegyeztem meg, hát hogy jövök én ahhoz, hogy véleményezzem ilyen nagy emberek, ilyen csodálatos európaiak, ilyen kifogástalanul civilizáltak mondandóját.

Inkább térjünk vissza az európai civilizáció nagy pillanataihoz!

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló